

lægge nogen afgjørende Vægt derpaa. Men jeg maa dog strax tilføie, at det i alt Fald forekommer mig, at der her er overveiende Grund til at følge det Forslag, som er fremsat af Mindretallet, — jeg tror af 3 Medlemmer af Udvalget, — idet jeg finder, at dette Forslag dog undgaar de forfjellige Ansættelser, hvorover de andre Medlemmer synes at være snublede i deres Forslag, og at det dog ikke kan negtes, at det var særdeles ønskeligt, at der havde nogen Forestilling om, hvornaar en Befordring med Rimelighed kunde ventes. Naar dette knyttes til saa moderate Bestemmelser som dem, der findes i det Ændringsforslag, der er stillet af de 3 Medlemmer, synes det mig, at det kunde være al Opfordring til dog at ønske ogsaa denne Sag afgjort med det Samme, forsaavidt overhovedet Loven kunde blive gennemført. Men ganske anderledes forholder det sig med §§ 4 og 5, der ikke alene danne Hovedbestanddelen af Loven, men danne den egentlige væsentlige Lov, som der her er Spørgsmaal om. Hvad der er Tale om, er jo nemlig nærmere at bestemme og fastsætte, paa den ene Side hvilken Virksomhed og Betydning der vedblivende skal og bør bevares hos den øverste Kirkestyrelse, og paa den anden Side, hvilken ganske ny Indflydelse paa Besættelsen af Præstekaldene der skal indrømmes Menighedernes. Nu er jo Lovudkastet — og Forslaget, som det nu foreligger — gaaet den Vej, at det med Hensyn til det Første har bestemt, at der skal tilkomme den øverste Kirkestyrelse en Ret til at kunne udelukke indtil Halvdelen af Ansøgerne om et Embede, og at det med Hensyn til det Andet har givet en Ret for Menigheden til i dens fulde Udstrækning at vælge et Udvalg, der da skal betragtes som en Repræsentation for Menigheden og som saadan stilles overfor Kirkestyrelsen, og det saaledes, at denne Repræsentation for Menigheden ikke blot skal have en Berettigelse til at modtage Ansøgningerne, gennemgaa dem, forhandle

om Sagen og gjøre sin Indstilling i almindelig Retning om Kaldets Besættelse, men ogsaa gjøre Indstilling om, hvem der skal bestikkes til Præst i Menigheden og — hvad der ingenlunde er at foragte — udtale sig om, hvem man paa ingen Naade ønskede at faa til Præst, hvortil endelig kommer, at naar hele Udvalget var enigt, skalde en saadan Enstemmighed være væsentlig afgjørende, saa at den, man saaledes enedes om, derved i Virkeligheden var valgt til Menighedens Præst. Dette er Hovedpunktet i hele denne Sags Ordning fra Lovudkastets Side. Jeg har ved Sagens 1ste Behandling haft Leilighed til fuldstændigt at udtale mig over de Betragtninger, der her have ligget til Grund, og jeg kan ganske henholde mig dertil og ønskede endog at henvise dertil, forsaavidt det ikke havde i Grindring; i den Grad er jeg overbevist om, at de Betragtninger, som der ere anførte, have deres Vægt. Jeg vil derfor her blot ganske kort bemærke, hvad jeg allerede antydede ved min Fremsigelse af Ordene, at der kun er en Bestemmelse om en Ret for Kirkestyrelsen til at kunne udelukke indtil Halvdelen, hvilket ganske vist ikke altid vil blive ensbetydende med, at denne Halvdel bliver udelukket, og at de Grunde, der kunne bevæge Ministeriet dertil, vistnok maa siges i høi Grad at være i selve Menighedens Interesse. Dernæst har jeg gjort opmærksom paa, at man virkelig misforstaar Situationen ganske overordentlig, hvis man ikke tror, at en Udtalelse fra Menighedsudvalget, selv om der ikke bliver Enstemmighed, dog i mangfoldige Tilfælde vil faa en meget væsentlig og afgjørende Indflydelse, men kun i en Form, som jo ogsaa for Menigheden selv maa anses for den retteste, naar der er delte Meninger i samme. Og endelig maa jeg fastholde efter den Erfaring, jeg har om Menighedernes, og som ikke er saa ringe, at man feiler, naar man tror, at det vil blive en fjelden Undtagelse, at der kommer Enstemmighed, og naar man opfatter Forholdet saaledes, at denne En-